

## Arrest

nr. 282 947 van 10 januari 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK  
Abdijstraat 234  
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 3 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 december 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 maart 2015 een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Verzoekster blijkt zich in België te bevinden en wordt op 26 april 2019 uitgenodigd voor een gesprek aangaande haar verblijfssituatie. Op 15 mei 2019 vindt dit gesprek plaats.

Op 10 juli 2019 dienen verzoekster, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nrs. 234 087 van 16 maart 2020 en 234 717 van 17 augustus 2020 de beroepen verwerpt.

Op 1 september 2021 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen, voor de tweede keer een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart de verblijfsaanvraag onontvankelijk op 28 september 2022. Tegen deze beslissing stelt verzoekster samen met haar echtgenoot een annulatie- en schorsingsberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnr. 283 759.

Ook op 28 september 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Mevrouw, Naam, voornaam: E. (...) H. (...), S. (...) geboortedatum: (...) 1988*

*geboorteplaats: (...) nationaliteit: Marokko*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving*

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:*

*E. (...) M. (...) A. (...), geboren op (...) 2016, nationaliteit: Marokko*

*E. (...) M. (...) Y. (...), geboren op (...) 2018, nationaliteit: Marokko*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:  
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : Het hoger van de kinderen wordt niet geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. We wijzen er tenslotte op dat enkel hun oudste zoon reeds leerplichtig is.*

*Het gezins- en familieleven : de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen hebben nog familieleden in België (maar ook in Marokko) maar het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*De gezondheidstoestand : betrokkenen beroepen zich niet op medische problemen maar leggen wel een verzamelgetuigschrift medische hulp en een ziekenhuisfactuur betreffende hun zoon A. (...) voor. Echter, uit deze attesten blijkt niet dat hun zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden noch blijkt hieruit dat er sprake is van een actuele medische problematiek.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of de door hun moeder vertegenwoordigde minderjarige kinderen over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

De Raad merkt op dat een minderjarig kind dient te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek; zie ook RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016). Een verzoekschrift dat is ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is onontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Er dient tevens te worden benadrukt dat het gegeven dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de echtgenoot van verzoekster, tevens vader van de minderjarige kinderen, niet verhindert dat hij samen met verzoekster optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun gezamenlijke minderjarige kinderen en dat verzoekster daarnaast ook nog optreedt in eigen naam in de mate dat de beslissing ook op haar betrekking heeft. Krachtens artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld namens de kinderen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 118 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Geschonden bepalingen en bespreking:*

*Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”*

*Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.*

*Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:*

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 28.09.2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.*

*Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.*

*De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.*

*Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

*Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 stelt het volgende:*

*“Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.*

*Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

*In casu is de bestreden beslissing van 28 september 2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

*Verwerende partij stelt het volgende vast:*

- dat verzoekster niet in bezit zou zijn van een geldig visum;*
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- dat dan ten aanzien van verzoekster EN haar minderjarige kinderen een bijlage 13 wordt genomen (bevel om het grondgebied te verlaten);*

*Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.*

*Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.*

*Dat niet alleen ten aanzien van verzoekster een bijlage 13 werd genomen maar ook ten aanzien van haar twee minderjarige kinderen werd genomen is een manifeste schending van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981.*

*Immers, deze laatste bepaling schrijft voor dat ten aanzien van minderjarige illegale vreemdelingen geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen, tenzij dit bij een aparte beslissing van verwerende partij moet zijn en de vorm moet aannemen van een bijlage 38 (en dus geen bijlage 13). De bijlage 13 (lees: bestreden beslissing) is ook gericht ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoekster waardoor de bestreden beslissing manifest behept is met een onwettigheid.*

*Immers, om de minderjarige kinderen (gedwongen) te kunnen verwijderen, dienen ze opgepakt te worden (samen met hun ouders). Er is immers geen afzonderlijke bijlage 38, die aan de ouders zou moeten worden betekend.*

*Er is enkel een bijlage 13 waardoor ook de minderjarige kinderen onder de actieradius van de bijlage 13 vallen.*

*Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

*Er is in de bestreden beslissing op geen enkele afdoende wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind werd op geen enkele wijze afdoende overwogen. Noch werd afdoende nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster en haar kinderen zijn om de bestreden beslissing (bijlage 13) te nemen.*

*Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.*

*In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.*

*Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster en zijn kinderen.*

*Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.*

*De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.*

*Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”*

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:*

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de*

*openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.*

*De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.*

*Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelikheden maken verzoeksters (samen met hun minderjarige kinderen) minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen.*

*Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.*

*Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar kinderen die in België school lopen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster (en haar kinderen) om op basis van deze relatie in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.*

*Gelet op dit alles maken verzoekster (en haar kinderen) minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.*

*Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”*

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

In de eerste plaats duidt de Raad op artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet, krachtens dewelke het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/14 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde motiveert concreet

dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit betreft, merkt de Raad op dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarigen betreft, zodat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar deze bepaling nu haar minderjarige kinderen geenszins niet-begeleide minderjarigen zijn. Minderjarigen die worden begeleid door hun ouders volgen het lot van hun ouders, *quod in casu*. Artikel 118 van het vreemdelingenbesluit heeft daarenboven enkel betrekking op de wijze van kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een minderjarige. *In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat voor de redenen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven geen onderscheid maakt tussen minderjarigen en meerderjarigen. Enkel de wijze van kennisgeving verschilt, te weten een bijlage 13 of een bijlage 38. De schending van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen (cf. RvS 25 april 2007, nr. 170.483). Een schending van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoekster houdt voor dat er op geen enkele afdoende wijze toepassing is gemaakt van deze bepaling. Ze meent dat het hoger belang van het kind niet afdoende is overwogen en dat haar gezinsleven en haar gezondheidstoestand niet zijn onderzocht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekster hierin niet kan worden gevolgd. De gemachtigde heeft immers wel een grondig onderzoek gevoerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij motiveert daaromtrent als volgt:

*“Het hoger belang van het kind : Het hoger van de kinderen wordt niet geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. We wijzen er tenslotte op dat enkel hun oudste zoon reeds leerplichtig is.*

*Het gezins- en familieleven : de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen hebben nog familieleden in België (maar ook in Marokko) maar het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*De gezondheidstoestand : betrokkenen beroepen zich niet op medische problemen maar leggen wel een verzamelgetuigschrift medische hulp en een ziekenhuisfactuur betreffende hun zoon A. (...) voor. Echter, uit deze attesten blijkt niet dat hun zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden noch blijkt hieruit dat er sprake is van een actuele medische problematiek."*

Wat betreft het hoger belang van de twee minderjarige kinderen van verzoekster motiveert de gemachtigde dat zij niet worden gescheiden van hun ouders, zodat de gezinseenheid behouden blijft. Ook blijkt niet dat zij geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan waarom dergelijke afweging niet afdoende zou zijn. Hetzelfde geldt voor het onderzoek dat is gevoerd naar het gezins- en familieleven en naar de gezondheidstoestand van verzoekster. Ze brengt een louter algemeen en vaag betoog naar voor zonder te concretiseren op welke wijze het onderzoek van de gemachtigde gebrekkig zou zijn. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Verzoekster betoogt verder dat het onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien het centrum van de sociale, familiale en economische belangen van het gezin zich in België bevindt. Ze acht artikel 8 van het EVRM dan ook geschonden. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, blijft de bestaande gezinseenheid volledig behouden. De Raad wijst er verder op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland). In het kader van de huidige procedure laat verzoekster na aan te tonen dat er ernstige hinderpalen zouden bestaan die haar en haar gezin verhinderen om samen in het land van herkomst of elders te verblijven. Ze maakt niet aannemelijk dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het beweerde privé-, gezins- of familieleven verder te zetten. Verzoekster betoogt enkel dat het nagenoeg onmogelijk is om haar privé-, gezins- of familieleven te kunnen verderzetten in het land van herkomst nu het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, doch maakt verzoekster dergelijke belangen in België geenszins aannemelijk aan de hand van concrete gegevens en/of stukken. Dergelijk betoog kan dan ook geenszins worden aangenomen, te meer nu niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin weerhouden.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens een exceptie van onbevoegdheid aan. Ter adstruering van haar derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

*“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...]”*

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw A. K. die de titel van “attaché” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van “administratief assistent” een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat de artikel 8 van het MB van 18/03/2009 spreekt van een “administratief assistent” en niet van een attaché.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “attaché” gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

3.5 Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing nietig is waar deze is genomen door een attaché en niet door een administratief assistent. Ze verwijst naar artikel 8 van het delegatiebesluit, dat luidt als volgt:

*“Art. 8. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 7, eerste lid; (...)”*

In casu is de bestreden beslissing genomen door attaché K. A. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, voorziet in een mogelijkheid voor de minister c.q. staatssecretaris om zijn bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te delegeren. Overeenkomstig artikel 8 van het delegatiebesluit wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ‘minimaal’ een functie van administratief assistent uitoefenen de delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze laat uitschijnen dat enkel en alleen ambtenaren met de functie van administratief assistent de delegatie van zulke bevoegdheid is verleend. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat artikel 8 van het delegatiebesluit bepaalt dat elk personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die ‘minimaal’ een dergelijke functie

uitoefent, daartoe wordt gedelegeerd. Dit betekent dat dergelijke delegatie niet is beperkt tot enkel administratief assistenten, maar ook toekomt aan alle personeelsleden die een hogere functie dan administratief assistent, *quod in casu*, uitoefenen. Aangezien mevrouw K. A. de functie van attaché bekleedt, is voldaan aan de voorwaarde van artikel 8 van het delegatiebesluit en wordt aan haar de bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat het betoog van verzoekster omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in deze niet dienstig is, nu dit niet de rechtsgrond van de bestreden beslissing betreft. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen door een daartoe onbevoegde ambtenaar.

Het derde middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN